

Posudek vedoucího bakalářské práce

Strakonice za třicetileté války

Alena Navrátilová

Město Strakonice dosud nemá svou adekvátní monografii a ani dílčí úseky jeho dějin nejsou příliš dobře poznány. Alena Navrátilová se ve své práci rozhodla na jeden z takových úseků zaměřit a zpracovat strakonické osudy v období třicetileté války. I ona přitom byla značně determinována stavem literární a hlavně pramenné základny, takže ve výsledku se ponejvíce musela opírat o již existující Lívovu edici s registry písemných památek z let 1618-1648. Od zdrojů se také odvíjela struktura její práce, proti níž však nelze mít podstatnějších námitek.

První kapitola – úvod – je popsáním motivů a stanovením cílů bakalářské práce, druhou tvoří dějiny města před rokem 1618 a třetí se zabývá strakonickou historiografií, kde i autorka konstatuje absenci odpovídajícího kompendia městské historie. Ústřední část pak představuje čtvrtá kapitola o dění ve městě za války, kterou A. Navrátilová dále dělí chronologicky na podkapitoly, aby tyto dlouhé pasáže oddělila. Lívova edice se jí zde přitom postupně stává zdrojem jediným...což je jistě škoda. Po vylíčení válečných peripetií se v další, právem samostatné části dovídáme o nálezu milostného obrazu páterem Dominikem (jemuž pak, jak známo, posloužil rozhodujícím způsobem v bitvě na Bílé hoře) údajně ve Strakonících, ačkoli i autorka zná novou práci Štěpána Váchy a tudíž i pravděpodobnější verzi příběhu, který nález klade do Štěnovic. Šestá kapitola je poměrně zdařilým rozbořem Berní ruly a kapitola sedmá analýzou autentické archiválie, strakonické trhové knihy. Poněkud sporné je nicméně zařazení zvláštní kapitoly o židovské minoritě ve Strakonících, když pro válečná léta autorka o nich nic konkrétního neví. Následují kapitoly o pivovarnictví, o městských dominantách a o měšťanské každodennosti a kultuře jejich příbytků, která je (zdařilou) parafrází článku Václava Bůžka. Daly se ale jistě využít i další zdroje (mj. Dějiny hmotné kultury od J. Petráně). Osobně mě potěšila kapitola dvanáctá zabývající se listinami a dalšími archivními prameny, mj. i pečetí a typářem z roku 1620. Po ní již následuje závěr, v němž autorka nejen shrnuje, ale také interpretuje získané poznatky a uvádí zajímavá zjištění, kupř. ke stavu a podobě města či k proměnám vztahu místních obyvatel k vrchnosti. Pochvalu zaslouží seznam pramenů (včetně práce s nimi) a literatury.

Velmi dobrou práci s prameny i logické uvažování bohužel zcela sráží jazyková stránka BP, grafická úprava a nezvládnutí cizích jmen, zejména habsburských důstojníků. Stylistika kulhá až příliš, a to už v abstraktu a v úvodu (...závislé na majitelovo rozhodnutí, zda město potřebuje pomoc; ...řemesla...žila...; s. 11 – Dále se víme....; status ulice /?/; s. 15 – ...9007 zlatých (ale čeho, výloh?); atd., atd.). Překlepů je také nemálo a je otázkou, zda do nich zařadit i neoddělená slova, objevující se snad na každé stránce několikrát. Ani gramatika není zdaleka v pořádku, jen namátkou: s. 9 – nahrazeny(a) mohylové(á) pohřebiště; s. 15 – Strakonice měli (sic!), tamtéž – ...od Pechlerovi (sic!) kompanie... Autorka nezvládla ani některé termíny (např. na s. 15 z garnizon/posádek udělala garsoniéry!!), u některých zkratkách asi sama nezná jejich výklad (mark.=markýz), největší chaos ovšem prokázala u zmíněných jmen – z Marradase se tak stává Marrad, z Breunera Preiner, z markýze de Grana a Karla ze Svárova se dokonce na s. 15 stává jediná osoba, „mark. Gran Karlov ze Svárova“; lepší to přitom není ani u jmen domácích: z Rožumberka (sic!), Kochan z Práchova (=Prachové), aj. Výčet by mohl být ještě mnohem delší....

Navzdory kvalitní práci s prameny a literaturou tak musím práci snížit o jeden stupeň kvůli faktografickým pochybením a o další stupeň s ohledem na nízkou kvalitu jazykové a grafické podoby. Navrhuji ji k obhajobě, ale hodnotím jen jako **dobrou**.

V Plzni 2. května 2014

PhDr. Jan Kilián, Ph.D.

